

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

Εντός Δραχ. 22.
Εκτός 26.

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ.

Διὰ τὰς Διατριβὰς τὸν σίχ. λ. 25
Διὰ τὰ Δικαστικά τὸν σίχ. λ. 15
Διὰ τὰς Εἰδοποιήσεις . . Δρ. 6.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, τῇ 30 Νοεμβρίου 1857

Εθνικὴ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, καὶ νῦν εὐχαρίστως ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι, ὅτῳ δικαίως ἀθυμοῦσιν οἱ Ἕλληνες διὰ τὰς ἐσφαλμένας περὶ αὐτῶν κρίσεις Εὐρωπαίων τινῶν, τοσοῦτ' ἀδικαιότερον ἀγάλλονται καὶ εὐγνωμονοῦσι πρὸς τοὺς ἀληθεῖς φίλους καὶ ὑπερασπιστάς τῶν Ἐθνικῶν αὐτῶν δικαίων, ὁποῖους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὗρον πάντοτε μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τέκνων τῆς γενναίας Γαλλίας, καὶ μάλιστα τῶν ἀληθῶν φιλολόγων. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐφ' ὅσον ἐξετάζουσι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τὸ μεγαλεῖον, ἐμβλέποντες πρὸς τὴν φιλομάθειαν τῶν νέων Ἑλλήνων, ἀναγνωρίζουσιν ἐν αὐτοῖς τοὺς ἀξίους ἀπογόνους τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Περικλέους, καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῶν μετὰ σεβασμοῦ καὶ πεποιθήσεως, ἣν εὐλόγως σχηματίζουσιν ἐκ τῶν ἔργων τῆς ἐλευθέρως Ἑλληνικῆς γενεᾶς. Δίκαιοι δὲ εἰς τὰς κρίσεις καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν, ἀποδίδουσι τὸν προσήκοντα ἐπαινον εἰς τοὺς ἡμετέρους Βασιλεῖς, τοὺς εὐτυχῶς διέποντας τὴν τύχην τῆς Ἑλευθέρως Ἑλλάδος, καὶ ποδηγετοῦντας αὐτὴν εἰς τὴν ἀνάγκησιν τῆς ἀρχαίας εὐκλείας διὰ τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν, καὶ τῶν τεχνῶν.

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἀστέρους ἐνθυμοῦνται μετὰ πόσου καὶ ὁποῖου ἐνθουσιασμοῦ ἔγραψε περὶ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βασιλέως αὐτῆς ὁ ἀληθὴς φιλέλληνας καὶ φιλοδίκαιος Γάλλος Φ. Α. Ρουσσὼν, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς πρὸς τὸν Βασιλέα ἐκθέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκπαίδευσσεως, καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀνέγνωσαν τὴν ἀξιόλογον ἐκείνην πραγματείαν τοῦ εὐγενοῦς καὶ εὐπαιδέτου Γάλλου. Περὶ οὗτο, ὅτι μετὰ ζωηροτέρας εὐγνωμοσύνης θέλουσιν ἀναγνώσειν τὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δημοσιευθεῖσαν διατριβὴν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Νευμάσου

«L' Opinion du Midi», καὶ πραγματευομένην περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀνακαλυφθέντος Ὡδεῖο, μεταφράζομεν αὐτὴν ἐκ τῆς εἰρημένης Ἐφημερίδος, καὶ προτάτομεν αὐτὴν κύριον ἄρθρον ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, ὡς ἔργον φιλολογικὸν ἅμα καὶ πολιτικόν. Οἱ Ἕλληνες ἅπαντες μετὰ χαρᾶς θέλουσιν ἀναγνώσειν τοὺς δικαίως ἀποδιδόμενους πρὸς τὴν Βασιλίσσαν ἡμῶν ἐπαινοὺς, ὡς πρώτῃ ἐπιμεληθεῖσαν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀξιολόγου μνημείου τῆς ἀρχαιότητος, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα ἡμῶν, ὡς προθύμως χορηγήσαντα τὰ μέσα τῆς ἀνακαλύψεως εἰς Ὑπουργὸν ἄξιον τῆς Βασιλικῆς εὐνοίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς κοινῆς ἐκπαιδεύσεως τελειουργῶν ζῆλον αὐτοῦ. Ἐν τέλει δὲ θέλουσιν ἀναγνώσειν ὁρροτάτας κρίσεις περὶ τῆς προόδου τῆς Ἑλευθέρως Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μεγαλυνθῇ ὁ τοιοῦτος λαὸς, ὁ ἀληθῶς ἄξιος τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Μάλιστα δὲ πάντων θέλουσιν ἀναγνώσειν μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν διατριβὴν ταύτην τοῦ φιλέλληνα Κυρίου Ρουσσὼνος οἱ Ἑρμοπολίται, ὡς τὴν φιλομάθειαν ἐπαξίως τιμῶν, ἀνατίθωσιν αὐτοῖς τὴν ἀξιόλογον ταύτην διατριβὴν. Ὁ τύπος τῆς Ἑρμοπολίως ἐκφράζει τὸ ἐπ' αὐτὸν πρὸς τὸν εὐγενὴ φιλέλληνα τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τόπου διὰ τὴν τιμὴν, ἣν προσφέρει αὐτῷ διὰ τῆς ἀριερώσεως ταύτης.

Ἰδοὺ ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος διατριβή.

Ὡδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικῷ.

ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ.

Ὡδεῖον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι κατώτερόν τι θέατρον, ὠρισμένον εἰς προγύμνασιν τῶν μουσικῶν, οἵτινες ἐμελλον νὰ ψάλλωσιν ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν ἐγίνοντο ἐν τῷ Ὡδεῖῳ καὶ προγυμνάσεις δραμάτων καὶ ἐν τέλει συνήρχοντο

ἐν αὐτῷ οἱ δικασταί, οἵτινες ἤκουον καὶ ἐδίκαζον τοὺς διαγωνιζομένους μουσικοὺς (1). Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀθηναίων, ἥτις πρώτη ψοδομήσεν Ὡδεῖα, αἱ πλείεσται τῶν μεγάλων τῆς ἀρχαιότητος πόλεων ἐφιλοτιμήθησαν ν' ἀποκτήσωσι τοιοῦτόν τι οἰκοδόμημα. Ἡ Ρώμη, ὡς ἀνέγνωμεν, ἀνήγειρε τέσσαρα τοιαῦτα, ἐν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδεντίνου, δεύτερον ἐπὶ τοῦ λόφου Παλατίνου, τρίτον παρὰ τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου, καὶ τέταρτον τὸ ὑπὸ τοῦ Δομιτιανοῦ οἰκοδομηθὲν ἐν τῇ πόλει. Γνωστὸν δὲ ὑπάρχει, ὅτι ἡ Δημοκρατικὴ Γαλλία, ἡ τοσοῦτον φιλοτιμουμένη εἰς τὸ νὰ μιμῆται κατὰ πάντα τὰς Ἀθήνας, ὠνόμασε κατὰ τὸ 1789 Ὡδεῖον τὸ κομψὸν θέατρον, ὅπερ Λουδοβίκος ὁ ΙΖ' ψοδομήσατο ἐν τῷ προαστείῳ Saint Germain δι' ἐπιστάσεως τῶν ἀρχιτεκτόνων Peyre et Wailly.

Τὸ θαυμαστότατον πάντων τῶν ἀρχαίων Ὡδεῖων εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικῷ ἀνεγερθὲν ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τῆς συζύγου αὐτοῦ Ῥηγίλλης, ἀποθανούσης πρὸ αὐτοῦ, ὡς μαρτυροῦσιν ὁ Φιλόστρατος καὶ ὁ Πausanias (2). Πρὸ

(1) Περὶ Ὡδεῖων καθόλου καὶ ἰδίως περὶ τοῦ Ἀθηναίου Ὡδεῖο, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος, ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἀξιόλογοι σημειώσεις ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν φιλομαθῶν κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ συντάκτης τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων σημειώσεων κατέλιπε μέχρι τοῦδε ἀτελεῖς τὸ ἔργον καὶ εὐχόμεθα νὰ συμπληρώσῃ αὐτὸ, πραγματευόμενος καὶ περὶ τοῦ δευτέρου μέρους, ὅπερ εἶναι ἡ περιγραφή τοῦ Ἀθηναίου Ὡδεῖο τοῦ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ. — Σημ: τοῦ μεταφραστοῦ.

(2) Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς ἐγεννήθη ἐν Μαραθῶνι περὶ τὸ 110 μετὰ Χριστὸν ἐκ πατρὸς Ἰουλίου τοῦ Ἀττικῷ, πλουτισθέντος, ὡς λέγεται, ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως σημαντικοῦ θησαυροῦ. Ἰππῆξε δὲ περιήρμος ῥήτωρ, καὶ ἐδίδασκεν ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης. Ὅθεν προσεκληθὲν εἰς Ῥώμην ὑπὸ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὅπως διδάξῃ τοὺς θεατοὺς αὐτοῦ υἱοῦς Μάρκον Αὐρήλιον καὶ Λούκιον Οὐῆρον. Ἐκεῖ ἐτράφη πολὺ διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, καὶ ἀνεδείχθη Ἱππότης τὸ 143 μ. Χ. ἔπειτα δὲ Κυβερνήτωρ Ἑπαρχικῶν τινῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Οὗτος ἐκαλλώ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

HAIDER ABAD ΚΑΙ ΤΟΥ NIZAM ΑΥΤΟΥ.

[ΕΚ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ LA PRESSE]

Τὸ ὄνομα Haider Abad ἴσως δὲν εἶναι τόσο γνωστὸν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώσταις· οὐδαὶ ὅμως, νομίζομεν, ἀγνοεῖ τὴν περιήρμον Γολκόνδην, τὴν πόλιν τῶν ἀδελφάντων, τὴν πάλαι ποτε μητρόπολιν τῶν μεγαλοπρεπῶν Μοναρχῶν τῆς Ἰνδίας.

Πρὸ ἐκατὸν περίπου ἐτῶν ἡ πόλις Haider-Abad διεδέχθη τὴν Γολκόνδην, καὶ κατέστη πρωτεύουσα πάσης τῆς μεσημβρινῆς χερσονήσου τῶν Ἰνδιῶν, τούτεστι τῆς Δεκάνης, ἥτις ἄλλοτε ἀπετέλει μέρος τοῦ Μογγολικοῦ κράτους, νῦν δὲ εἶναι ὑποτέλῃς τῶν Ἀγγλῶν, οἵτινες ἐν τοῖς εἰσέτι δὲν τὴν κατελάττουσιν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν κτήρεων τῶν.

Τρία χιλιόμετρα πρὸς ἄρκτον τῆς πόλεως, ἐν τῷ χωρίῳ Chaudghat, εἶναι ψοδομημένον εὐρὺ καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνά-

κτορον, ὅπερ εἶναι ἄξιον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὰ λαμπρότερα μνημεῖα τῶν Εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Ἐνταῦθα διακρίνεται ὁ πρᾶκτωρ τῆς Βασιλείας, ὁ ἀληθὴς Μονάρχης τοῦ Βασιλείου Haider-Abad. Τὸ ἀνάκτορόν του δὲν εἶναι μὲν ψυχρῶν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν 6 χιλιομέτρων ὑπάρχει ὁ μέγας στρατιωτικὸς σταθμὸς τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων. Ὁ στρατὸς οὗτος, καλούμενος ἐπικουρικός, εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ φυλάττῃ τὸν κυριάρχην τοῦ τόπου (ὅτι δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ σιὰ Μονάρχου), αὐστηρότατα ὑπακούων εἰς αὐτόν. Οὗτος φέρει μὲν ἐπὶ τὸν τίτλον Nizam, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ πραγματικῶς τὴν ἐλαχίστην ἐξουσίαν, εἰ μὴ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ αὐτοῦ.

Θέλομεν ἤδη περιγράψωμεν λεπτομερῶς τὴν ἐνεσώσαν κατὰστασιν τοῦ τόπου τούτου, καὶ διότι ἡ ἀποστασία τοῦ δύνανται νὰ ἐπισύρῃ πιθανῶς καὶ τὴν τῶν προσεδίων τῆς Μαδράτης καὶ τῆς Βιμβάνης, καὶ διὰ νὰ ὑποθυμίσωμεν εἰς ταὐς ἀναγνώσταις τὰ μεγάλα ἔργα, ἅτινα διεπράξατο ἡ Γαλλία πάλαι ποτὲ ἐν ταῖς Ἰνδίαις· διότι εἶναι ἀδύνατον ὁμιλῶν τις περὶ τοῦ Nizam νὰ μὴ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του τρία τινὰ, τὴν δόξαν μας τὰ σφάλματά μας καὶ τὰς συμφορὰς μας.

Κατὰ τὸ 1720, εἰς ἐκ τῶν ἐπισκοποτέρων omrahs τῆς τῆς Μογγολικῆς κουλῆς, κατακτῆσας τὴν Δεκάνην, ἔβρινε δι-

οικητὴς αὐτῆς. Ὀνομάζετο δὲ οὗτος, Tehin Kylydj Khan καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τὸν τίτλον Nizam ul molk, τούτεστι διοικητοῦ ἐπιβοηθούτου τοῦ κράτος· τὸν τίτλον δὲ τούτον ἔφερον καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοί του. Ὁ ὑπερήφανος οὗτος ὑπάλληλος, ὃν ἐπίσης ἰσχυρὸς, ὅσον καὶ ὁ Κύριός του, ἀποσπασθεὶς αὐτοῦ κατέστη ἀνεξάρτητος· τὸ δὲ βασιλεῖόν του ἐκτεινόμενον μέχρι τοῦ Ἀφρωτηρίου Κομορίνου τοῦ δὲ, συμβάντα κατὰ τὸ 1748, μεγάλα ἀταξία διέταραξαν τὴν Δεκάνην, ἐπειδὴ οἱ πέντε υἱοὶ του μετὰ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας ἡμερισθῆσαν περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου.

Διοικητὴς τῶν καταστημάτων μας ἦτο τότε εἰς ἀνὴρ ἐξοχος, ὅστις πρῶτος συνέλαβε τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ νὰ κατακτήσῃ τὰς Ἰνδίας διὰ τὴν Γαλλίαν· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκαλεῖτο Λουπλόγγιος· προτιθέμενος δὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου εἶχε τὰ ἐξῆς προτερήματα, ἐντελὴ γνώσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς, δξυδερκίαν μεγάλην, τόλμην μετὰ φρονήσεως, τελείαν πολιτικὴν ἱκανότητα, καὶ ἰσχυρὰν γνώσιν, οὐδέποτε ὑποχωροῦσαν. Ὅθεν κατανοήσας, τί ἐπρεπε νὰ πράξῃ, διὰ νὰ ὠρελῆται ἐκ τῆς τότε ἐνυπαρχούσης μεταξὺ τῶν υἱῶν τοῦ Nizam διχονοίας, συνεμάχησε μετ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Russy, ἀξιώμα-

πολλοὶ ἐλυπούμεθα, ὅτι τὰ πολύτιμα λείψανα τοῦ μνημείου τούτου ἦσαν τεθαμμένα ὑπὸ ἐρείπια· ἀλλ' ἡ χαριτόβρυτος καὶ εὐφυὴς Βασίλισσα Ἀμαλία, εὐάρεστον ποιούμενη προσφορὰν εἰς τὸν σοφὸν Κόσμον, διέταξε νὰ καθαρίσωσιν ἀπὸ τῶν ἐπικειμένων ἐρειπίων τὴν ἑξωτερικὴν πρόσοψιν τοῦ Ὡδείου. Εὐχάριστον τῷ ὄντι θέαμα! μία γυνὴ ἀποδίδωσι τῇ Ἑλλάδι μνημεῖον, πρὸ πολλῶν αἰώνων ἀναγερόν ἐν μνήμῃ ἄλλης γυναικὸς, ἐπίσης ἀγαπητῆς εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τοῦτο ἡ Α. Μ. Ὁθων ὁ Α', συμπεριζόμενος τὴν ιδέαν τῆς Βασιλίσσης, καὶ οἰκοθεν φίλος τῶν τεχνῶν, ὡς Πρίγκιψ τοῦ Βαυαρικοῦ οἴκου, ἐπερῆθη διὰ Διατάγματος Αὐτοῦ τῆς 20 Ἰανουαρίου 1857 εἰς τὸν Κύριον Χριστόπουλον, Ὑπουργὸν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὴν ἀναγκαιοῦσαν πίστωσιν εἰς πλήρη ἀνακαλύψιν τοῦ Ὡδείου τοῦ Ἡρώδου καὶ τὴν 2 Φεβρουαρίου ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν.

Τὸ ἔργον δὲν ἦτο μικρὸν· διότι προὔκειτο περὶ μετακινήσεως σωροῦ ἐρειπίων 20 περίπου χιλιομέτρων. Ἀλλὰ καίπερ ἐπίπνον ὃν τὸ ἔργον, οὐ δόλως ἐξέπληξε τὸν νουνεχὴ Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας· διότι καὶ ἐνησχολημένος εἰς ἄλλας σημαντικὰς ὑποθέσεις, ὅμως καθ' ἡμέραν ἐφαίνετο ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων ἐκείνων, ἐνθαβρύνων τοὺς ἐργαζομένους διὰ τῆς ἐαυτοῦ παρουσίας. Οὕτω λοιπὸν τάχιστα ἐφάνησαν τῆς ἐπιμελείας ταύτης τὰ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα.

Ἀναγινώσκοντες ἐν τῇ Ἑλπίδι (Ἐφημερίδι Ἑλληνικῇ) ἐκθεσιν παρουσιασθεῖσαν πρὸς τὸν Βασιλέα ὑπὸ τοῦ Κυρίου Χριστοπούλου περὶ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἀνασκαφῶν ἐν τῷ Ὡδεῖῳ τοῦ Ἡρώδου. Τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἐθεωρήσαμεν ὡς λαμπρὸν καλλωπισμὸν, προστεθειμένον ἐπὶ τοῦ ωραίου διαδήματος τῆς ἐν τῇ Ανατολῇ ἀδελφῆς ἡμῶν. Λέγω ὁ δὲ λ φ η ς· διότι ἐθνικὴ τις ματαιοφροσύνη, ἄλλως συγγνωστή, ἀπαγορεύει με τοῦ νὰ καταδείξω αὐτὴν ἐν στενωτέρῳ συγγενῇ. Ὁ Κ. Σιατωβριάνδος δὲν ἐκήρυττεν ἡμᾶς τέκνα τῶν Ἑλλήνων;

Πρὶν ἢ ἀριθμῆσαι τὰ ἐν τῇ ἀνασκαφῇ ἀνακαλυφθέντα ἀρχαῖα, ὁ Κύριος Ὑπουργὸς διαγράφει λίαν εὐάρεστος ἐν λόγῳ ἀνθρῶ τὴν τοπογραφικὴν θέσιν τοῦ Ὡδείου τοῦ Ἡρώδου. « Πρὸς μεσημβρίαν » (λέγει) τῆς εἰσόδου τῆς ἀκροπόλεως, εἰς κατάλληλον θέσιν, ἦν ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτερίου Νίκης καὶ τὰ περικελῆ Προπύλαια προφυλάττουσιν ἀπὸ τὸν βορείων ἀνέμων, ἦν ὁ μεσημβρινὸς ἥλιος περιθάλπει τὸν χειμῶνα, καὶ καθ' ἡν οἱ ζέφυροι πνέοντες ἀπὸ τῶν ωραίων τῆς Ἀττικῆς παραλίων διαχέουσιν

πνεύμας Ἀθῆνας διὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων μνημείων, ὧν ἀξιολογώτατον θεωρεῖται τὸ περὶ οὗ λόγος ὡδεῖον, ἀναγερόν ἐπὶ Πυλῶν τῇ συζύγῳ αὐτοῦ. Ἐφημιζέτο δὲ ὁ Ἡρώδης οὗτος ὡς ἱκανώτατος λέγειν ἐξ αὐτοσχέδιου καὶ συνέγραψε μέγαν ἀριθμὸν λόγων, οὐ διασθίντων σῶζεται δὲ μόνον ὑπὸ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ῥητορικῇ τι μελέτῃ ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ὑπὸ Γρουτέρου ἐκδοθείσῃ τὸ 1609.— Σημ τοῦ μεταφραστοῦ.

κοῦ διακεκριμένου, κατέστη ἀπόλυτος Κύριος τῆς Δεκάνης. Ὁ Πρίγκιψ, δὲν ὑπεστήριξεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Haider-Abad, ἐθεώρει τοὺς Γάλλους οὐ μόνον ὡς κυρίους, ἀλλὰ καὶ ὡς φίλους. Ὁ Russy, ὅστις μετ' ἐνὸς στρατιωτικοῦ σώματος κατέλαβε τὴν πρωτεύουσάν, ἐφείλκε τὴν συμπάθειαν τῶν κατοίκων, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ δὲν ἐνέπνεον τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν εἰς τὸν λαόν, ἀλλὰ παρετήρουν μόνον ἀγρόπνως τὰ διαθέματα τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν. Ὁ Δουπλέγγιος λοιπὸν μὴ ἀμφισβῶν πλεον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου του, ἐσκόπει νὰ κατακτήσῃ τὰς Ἰνδίας διὰ τῶν Ἰνδῶν, καὶ εἶχεν ἐπιτύχει ἤδη νὰ παραχωρηθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν χώρα, ἔχουσα ἑκατὶν 200 λευγῶν μῆκους καὶ 30 περίπου πλάτους, καὶ παρέχουσα ἐτήσιον εἰσόδημα 14 ἑκατομμυρίων φράγκων. Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καίτοι ἦσαν πολὺ μετριώτεραι ἀπὸ τῶν τοῦ Δουπλεγγίου, ἐφαίνοντο μηδενισθεῖσαι διὰ παντός, καὶ ἤκρινεν ἤδη ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ ἀφθονὸς χρυσός, ὅστις πρὸ ἐνός ἡδὲ αἰῶνος κατεπλούτιζε τοὺς εὐτυχεῖς γείτονάς μας.

εὐάρεστον δρόσον ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἔαρος, οὐ μακρὰν τοῦ θεάτρου τοῦ Βάχχου, ἐν ᾧ τὰ μελωδικὰ ἄσμα-τα τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου ἀντήχουν ἀκόμη ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὁ μέγας οὗτος πολίτης τῶν Ἀθη-νῶν ὠκοδομήσατο τὸ Ὡδεῖον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ δώσῃ μεγαλοπρεπεστέραν τινὰ θέσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν μούσαν τῶν δραματοποιῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κ. τ. λ. Μετὰ τοῦτο ὁ Κύριος Χριστό-πουλος ἐκτίθησι μετὰ συγκινήσεως τὴν σύντομον ἱστορίαν τοῦ ἀρχαίου τούτου μνημείου, εἰς ὃ κατέφυγον πολλὰ γενεὰ ἀνθρώπων, ζητοῦσαι ἄσυλον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν, αἵτινες ἠρήμωσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Βυζαντινῆς περιόδου μέχρι τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Τουρκικῆς δυναστείας. Εὐγνωμονοῦμεν πρὸς τὸν εὐγενῆ Ὑπουργόν, ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐκθέσεως αὐτοῦ ἐμνήσθη τοῦ συμπολίτου ἡμῶν Φαβιέρου, ὅστις (μάρτυς ἡ ἱστορία) ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἡρωϊκωτέρων προμάχων τῆς Ἑλ-ληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἀδύνατον εἶναι εἰς ἐμὲ νὰ παρασιωπήσω τὰς λέξεις, ἐν αἷς τελευτᾷ τὸ προοίμιον τῆς ἐκθέσεως ταύτης. « Τὸ σχῆμα, ἡ φυσικὴ κατάστασις καὶ ἡ θέσις » τῶν ἐρειπίων τούτων ἐμφαίνουσι καθαρώτατα τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν γενεῶν, αἵτινες ἐζησαν ἐν αὐτῷ, καὶ διεγείρουσιν εἰς πάντα παρατηρητὴν αἰσθημα ὀλιβερὸν ἅμα καὶ παραμυθητικόν, ὡς ἀποτελοῦντα ἐκπληκτικὴν ἀντίθεσιν μετὰ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, καὶ ὅς ζῶμεν, καὶ τῶν αἰώνων ἐκείνων τοῦ θρήνου καὶ τῆς ἀπελ-πισίας, οἵτινες εὐτυχῶς εὐρίσκονται πολὺ μακρὰν ἡμῶν, καὶ καθ' οὓς οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἡναγκασμέ-νοι νὰ κρύπτονται εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, ἐγκαταλείποντες τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιό-τητος, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀγριότητος τῶν ὁμοίων αὐτοῖς. »

Ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ὁποῖα ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῷ Ὡδεῖῳ, μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἐναποθεθέντα ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ φύλακος. — Μεγάλαι ὑδρίαι κερά-μαιαι — μικροὶ τοῖχοι οἰκοδομῆς — λείψανα χρι-στιανικοῦ παρεκκλησίου — ὑπερμεγεθεῖς πάσσαλοι, ἔχοντες μῆκος 30 ἑκατοστομέτρων — σιδηροὶ κρίκοι ἐπιμήκεις τὸ σχῆμα — σωρεῖαι ξύλων ἀπηνθρακωμέ-νων, καὶ πολλὰί πλινθοὶ, ἰσχυρῶς κατεργασμέναι καὶ ἐπιθεβαμμέναι — χάλκινα φυλακτῆρια, ἐφ' ὧν παρατηρεῖται ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου — μεγίστη ποσότης κογχυλίων — μία βόμβα, ἥτις πιθανῶς εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ Μοροζίνης ἐσφενδόνησε κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως τὸ 1687 κτλ. κτλ. . . .

Ἀλλὰ δὲ ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀντικειμένων, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν, ἀριθμοῦν-ται τὰ ἑξῆς — προτομὴ νέου ἀνδρός, ἥτις πιθανῶς εἶναι εἰκὼν τοῦ οἴου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅστις ἐστὶν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ὡδείου — κεφαλὴ ὠ-ραία, ἥτις πιθανώτατον εἶναι ἡ τῆς συζύγου τοῦ Ἡρώδου, ἐφ' ἣ τὸ θεᾶτρον τοῦτο ὠκοδομήθη — ἐξ

ἄλλαι κεφαλαὶ ἀνήκουσαι εἰς ἀνδριάντας, ἐξαιρεγα-σμένοι ἐν ἤθῃ Αἰγυπτιακῇ κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανό-τητα οἱ ἀνδριάντες οὗτοι ἦσαν τεθειμένοι ἐν τοῖς δέκα κοιλώμασι τῆς οἰκοδομῆς — πολλὰ ἐπιγρα-φαὶ λίαν περιέργοι — μέγας ἀριθμὸς ἐπιτυμβίων στη-λῶν μετ' ἐπιγραφῶν καὶ ἀναγλύφων κ. τ. λ. Ἐκτὸς τῶν πολυτίμων τούτων ἀνακαλύψεων ὁ Κύριος Χριστόπουλος ὑπισχνεῖται ἐτι πολυτιμώτερα μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀνασκαφῶν. Γλυκεῖα ἐλπίς! Εὐχόμεθα νὰ ἐπέλθῃ τάχιον ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θέλουμεν ἀκούειν, ὅτι αἱ Ἀθηναί, ἡ βασιλίς αὕτη τῆς ἱστορίας, κατεχεῖ μνημεῖον λίαν θαυμαστὸν εἰς τοὺς περιέργους περιηγητάς, ὅπερ θέλει διαμερί-σειν τοῦ λοιποῦ τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν μετὰ τοῦ Παρθενῶνος, τῶν Προπυλαίων, τοῦ Ὡδείου τοῦ Ἡρώ-δου, τοῦ πύργου τῶν ἀνέμων, ὅλων ἐκείνων τῶν θαυ-μασίων λειψάνων, ἐφ' ὧν ὁ ἄρπαξ Ἀόρδος Ἑλγίνος ἐτόλμησε νὰ ἐπιβάλῃ βέβηλόν χεῖρα. Τὰ ὑπ' αὐ-τοῦ ἀραιρεθέντα ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος διὰ σφυ-ρηλασίας κοσμοῦσι σήμερον τὸ μουσεῖον τοῦ Λονδί-νου, ὡς εἰ μὴ ἐξετοπίζοντο τὰ ἀριστουργήματα ταῦ-τα, μεταφερόμενα ὑπὸ τὸν θμιχλῶδη οὐρανὸν τῆς Ἀγγλίας, εἰς τόπον ὅλως βιομήχανον, καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ ὅλως ἐμπορικοῦ! Εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἀμετρος ἐπιθυμία τοῦ διὰ πάσης θυσίας διαρπάζειν τὰ ἀλλότρια ἀγαθὰ κατεκυρίευσεν πάντοτε τὸ Ἀγγλι-κὸν ἔθνος. Ἀλλ' ἡ ὥρα μεγάλου τινὸς ἐξίλασμοῦ δὲν θελεῖ τάχα σημεῖναι; . . . Ὁ Κόσμος ἀναμέ-νει μετ' ἀγωνίας τὴν ἐκβασιν τοῦ τελευταίου ἀγῶνος, βλέπων μετ' ἀπελπισίας, ὅτι ἑκατὸν χιλιάδες Ἰνδῶν, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ ᾔναι ἐλεύθεροι, παρεδόθησαν εἰς ἐμπορικὴν τινα ἑταιρίαν, ἥτις πεισματωδῶς ἐπι-μένει νὰ καταπιέξῃ αὐτοὺς. Τὸ νὰ προσβάλῃ τις τὴν Ἀγγλίαν ἐν τῇ Ἰνδικῇ (ἐλεγεν ὁ Ναπολέων Α') εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ πληγόνῃ αὐτὴν κατὰ καρδία.

Ἐν τέλει τῆς ἐαυτοῦ ἐκθέσεως βεβαίως ὁ Κύριος Χριστόπουλος, ὅτι τὸ κάλλιστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐν τῷ Ὡδεῖῳ γινομένων ἀνασκαφῶν εἶναι, ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλει δευχθῇ εἰς τὸν πεπολιτισμένον Κόσμον, καὶ θέλει ἀφεθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης, ἐλεύθερον παντὸς ἐτερογενοῦς στοιχείου, ἐν τῶν ωραιότερων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀς ἐπι-τρέψῃ δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ὁ Κύριος Ὑπουργὸς νὰ προ-σθέσω καὶ ἕτερον τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἐπίσης μέγα ἀποτέλεσμα, καὶ ἴσως τὸ πάντων μέγιστον, ὅτι δηλ. ἡ Ἑλλὰς ἀξιούται μεγίστης ὑπολήψεως, ἐνασχολούμενη εἰς τοιαῦτα ἔργα.

Ὅχι· δὲν εἶναι βάρβαρος ὁ λαὸς οὗτος, ὅστις τόσον καλῶς γινώσκει τὴν ἀξίαν τῶν ἐρειπίων, ἅτι-να συνέχονται μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν ἐνδόξων αὐ-τοῦ προγόνων. Ἀφετε τὸν νέον τοῦτον λαὸν νὰ μεγαλυνθῇ. Συμπάθεια ὑπὲρ τοιούτου λαοῦ, ὅστις εἶναι ἄξιος τῆς δόξης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὅμιλῶν περὶ Ἑλλήνων δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπο-μακρύνω ἀπὸ τῶν σκέψεών μου θλιβερόν τινα παραλ-ληλισμόν. Ἐνῶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνυψοῦται με-γαλοπρεπῆς, Θεέ μου! πόσον οἱ Τούρκοι παρακμά-ζουσι καὶ καταπίπτουσιν! Μέχρι τινὸς ἔξω μόνον

ἄρελος αὐτῇ, τὴν ὑπὸ τοῦ Δουπλεγγίου θεμελιωθεῖσαν πο-λιτικὴν.

Ὁ διχμελισμὸς τοῦ βασιλείου Haider-Abad ἤρχισε πᾶ-ρκατα. Οἱ Μαράτται ἐκυρίευσαν μέγα μέρος τῆς Βεράρας· ὁ Haides-Alli, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ κράτους τῆς Μυσόρας, ἀ-πέσπασε πολλὰς ἐπαρχίας τοῦτον δὲ πάλιν οἱ Ἀγγλοὶ ἠνάγ-καταν νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς ἄλλας. Ὁ Nizam Ali, ὁ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Jalabat, ὁ εἰς τὴν πολιτικὴν, ἥτις κατέστρεψε τὸν μεγαλοφυῆ τοῦτον ἄνδρα, καὶ εἰς τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Russy. Ἐτρεψεν ἐν τού-ταις ζωηρὰν συμπάθειαν πρὸς τοὺς Γάλλους, καίτοι οὗτοι τοῦ. Ὁδεν, ὅτε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν καταστημάτων κράτος τοῦ πρὸς ζήτησιν συμπατριωτῶν μας ἦλθον εἰς τὸ μωκ, καὶ ὥρμησεν ἐξ αὐτῶν μικρὸν στρατὸν συγκεῖμενον ἐν 12 ἔως 15000 ἀνδρῶν. Ὁ Ρεῦμόνδος, ἀρχηγὸς τοῦ κῦρωπαϊκῶ, γεγυμνασμένου τοῦτου στρατοῦ, κατέστη, ὡς

διὰ τοῦ ἀκινάκου ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνη, ὅτι ὁ ἀκινάκης οὗτος πολὺν καιρὸν λησμονημένος εἰς τὸ Σεράιον, ὅτε ἐπανελάβον αὐτὸν, εὐρέθη αἰφνιδίως βαρύτατος εἰς τὰς ἀσθενεῖς αὐτῶν χεῖρας. Φυλὴ ἀληθῶς ἀπομαρνανθεῖσα καὶ ἀπολεσθεῖσα, δι' ἣν ἐπὶ ματαίῳ ἤθελε κοπιάσειν τις, προσπαθὼν ν' ἀναστήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ πολιτισμοῦ! ἐξαλείψατε αὐτὴν ἀπὸ προσώπου τῆς Εὐρώπης. Ἐὰν ἀποβλέψετε εἰς τὸ παρελθόν, θέλετε ἀναμνησθῆ, ὅτι πρὸ πολλῶν ἡδὴ αἰώνων ἐπραξε τοσαῦτα κακά, ὥστε νὰ ἦναι ἀξία τῆς ἀντιπαθείας παντὸς Χριστιανοῦ.

Ἐὰν τὸ παρὸν φύλλον διερχόμενον τὰς θαλάσσας περιπέσῃ εἰς χεῖρας Ἑλλήνων τινῶν, μὴ θαυμάσωσιν, ὅτι νέος τις Γάλλος ἀποδίδει πολλὴν σημαντικότητα εἰς τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐρείπια τοῦ Ὀδείου τοῦ Ἡρώδου. Παρεκτός τοῦ ὅτι μοι ἐνδιαφέρει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τῆς Ἑλλάδος τὴν δόξαν, εἰμὶ πολίτης τῆς Νευμάσου (1), πόλεως περιεχούσης ὥραϊα ἐρείπια, ἥτις δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ ἡ Ῥώμη τῶν Γαλλῶν. Τὰ τέκνα τῆς Νευμάσου γινώσκουσι τὴν ἀξίαν παντὸς ἀρχαίου λίθου.

LOUIS ROUSSON DU GALTEYRÈS.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρόεδρος μὲν τῆς Βουλῆς, ἐξελέχθη ὁ Βουλευτὴς Ὑδρας Κύριος Δ. Βουδοῦρας. Ἀντιπρόεδροι δὲ οἱ ΚΚ. Φίλων Ι. Φιλωνος, Βουλευτὴς Δεδιδεῖας, καὶ Σπ. Κοπανίτσας, Βουλευτὴς Σπάρτης. Γραμματεῖς δὲ οἱ ΚΚ. Ψάθης, Διαμάντης καὶ Πονηρόπουλος. Ἐν δὲ τῇ Γερουσίᾳ Πρόεδρος μὲν διατελεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τριετίαν διορισμένος Κ. Μοναρχίδης, Ἀντιπρόεδροι δὲ ἐξελέχθησαν οἱ ΚΚ. Μήτης καὶ Μαγγίνας, Γραμματεῖς δὲ οἱ ΚΚ. Οἰκοδόμος καὶ Μυρομμάτης.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀρχαιρεσιῶν τὰ Βουλευτικὰ σώματα ἐπιλαμβάνονται τῶν σπουδῶν αὐτῶν ἔργων, εἰς ἃ εὐχόμεθα νὰ δειξωσιν ἀμρότερα εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν, πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐμερίαν τῆς Πατρίδος.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην περιμένετο ἡ ἐκδοσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου ἐπὶ τῆς πολυφυλλήτου δίκης τοῦ Ἀργυροκαστρίτου, περὶ ἧς ἐν τῷ προελθόντι φύλλῳ εἰπόμεν ὅτι συνεζήτηθη τὴν Τετάρτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος· ἀλλ' αἴρνης τὸ δικαστήριον ἀντὶ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν τοιοῦτον ἀνυπομονίως προσδοκωμένην ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἐδημοσίευσεν ἀπόφασιν, δι' ἣς προσεκαλοῦντο τὰ διαφερόμενα μέρη εἰς νέαν συζήτησιν, ὡς ἐκάστου τῶν διαστάντων τριῶν δικαστῶν ἰδίαν ἔχοντο γνώμην, καὶ ἐπομένως ὑπαρχούσης ἰσοψηρίας. Οἱ δικασταὶ τρεῖς δικασταὶ ἦσαν οἱ Κύριοι Γ. Νικολαΐδης Πρόεδρος, Κασσιμάτης καὶ Ν. Δεσφύλλος. Προσελήθη λοιπὸν κατὰ

(1) Ἡ Νεῦματος (Nimes) εἶναι μία τῶν ἀρχαίων μεταβιβρωμένων πόλεων τῆς Γαλλίας, ἀμείνιστα μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Ὅσον τὴν πόλιν ἐν αὐτῇ πολλὰ Ῥωμαϊκὰ ἀρχαιοτάτα, ὅποια εἰσὶ τὸ Ἀμφιθέατρον, ὁ ναὸς καὶ ἡ κρήνη τῆς Δήμητρος, ἡ πύλη τοῦ Καίσαρος, καὶ ἄλλα, πολλὰ. Οὐχ ἥττον ἀξιολόγοι εἶναι ἡ πόλις αὕτη καὶ σήμερον, ἔχουσα πληθυσμὸν 55,000 κατ. λύκειον, σχολεῖον ζωγραφικῆς, Νοσοκομεῖον, βιβλιοθήκην, ταμεῖον φυσικῆς ἱστορίας, μουσεῖον, τραπεζάν, καὶ παντοῖα ἐργαστήρια μεταξωτῶν καὶ βυμβάκερων ὑφανμάτων κτλ.

ὁ Russy, ὁ σύμβουλος καὶ τὸ στήριγμα τοῦ Nizam καὶ ἐπερίμενον εὐνοϊκὴν περίστασιν, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας ἐν Δεκάνῃ. Οἱ Ἀγγλοὶ προέβλεψαν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, τὸν βασιλέα, ν' ἀποπέμψῃ τὰ ξενικὰ στρατεύματα· ἀλλ' ὁ Ρεῦμόνδος ἀπέθανε κατὰ τὸ 1797, καὶ τὴν δὲ Ἰουλίῳ τοῦ ἐπομένου ἔτους ὁ Ναπολεὼν ἀπεδιβάζετο εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τότε οἱ Ἀγγλοὶ ἤθελον εὐρεθῇ εἰς κρίσιμον θέσιν ἐν ταῖς Ἰνδίαις, ἐὰν ὁ Γενικὸς Διοικητὴς, λόρδος Velesley, δὲν ἐπετύχων τέλος πρὸς τοῦ Nizam τὴν ἀποπομπὴν τῶν Γάλλων. Διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ δὲ ἡ ἐταιρεία τὰς δυνάμεις, ὧν ἐστρεφίθη ὁ Nizam, ὑπεσχρόθη διὰ συνθήκης, ὑπογράφειν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1798 νὰ χορηγήσῃ αὐτὸν, δι' ἀποζημιώσεως 6,942,500 φράγκων κατ' ἔτος, ἐν σὺμα στρατιωτῶν συγκεκριμένων ἀπὸ 25 τάγματα, τὰ ὅποια νὰ χρησιμοποιῶνται πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Nizam κατὰ τὸν Μαραθῶνα, καὶ κατὰ τοῦ Τιπουτάιβ. Ὁ συνταγματάρχης Uellislev ὁ μετὰ ταῦτα λόρδος Οὐέλλιγκτων, ἐπεφορτίθη τὴν διοργάνωσιν τούτου τοῦ στρατοῦ, ἐν ᾧ ἐστρεφ

τὸν Νόμον καὶ τέταρτος Δικαστὴς ὁ Κύριος Δ. Σχινᾶς, καὶ ἡ συζήτης ἐπανελήθη· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις μέχρι τοῦδε δὲν ἐξεδόθη.

Πρὸς τοῦς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης λίαν ἀτόπως δημοκοποῦντες, καὶ διὰ τῆς Νομικῆς Ἐνώσεως τῶν προσβάλλοντας τὸν Ἀστὲρα τῶν Κυκλάδων ὡς κόρκορον ἐν Νομικοῖς, ὁ Ἀστὴρ ἀπαντᾷ συντομωτάτα, ὅτι ἀποφύγων τὰς ἀπρεπεῖς δημοκοπίας οὐδεμίαν ἐξέφρασε γνώμην, ἀλλ' ἐπεφυλάχθη νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδόλως ἀποβλέπων εἰς προσωπικὰ καθ' ἣν ἔχει ἀπαράβατον ἀρχήν, ἀλλ' εἰς μόνον τὴν ἀληθῆ ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων, ἅτινα τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἀκαίριος δημοκοπία παρεμόρφωσαν μέχρι τοῦδε, ὡς ἡμεῖς γνωρίζομεν. Ἐν τοσοῦτῳ λοιπὸν ἂς δεχθῶμεν τὸν τίτλον τοῦ ἐν Νομικοῖς κόρκορου οἱ Νομικοὶ τῆς Ἐνώσεως· διότι τοιοῦτοι ἐδείχθησαν πραγματικῶς ἐν οἷς ἔγραψαν περὶ δημοτικῆς ἐκλογῆς, ὡς κατωτέρω ἀποδεικνύομεν· ὅταν δὲ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀργυροκαστρίτου, τότε λαλοῦμεν τὰ δέοντα καὶ περὶ τούτου.

— Εὐχαρίστως παρατηρήσαμεν, ὅτι δι' ἐπιμελείας τοῦ Κυρίου Νομάρχου ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις τῶν ἐνταῦθα φυλακῶν. Καίτοι τὸ πρὸς τοῦτο ὠρισμένον οἰκοδόμημα εἶναι στενὸν καὶ καθυγρον ἐν μέρει, ὅμως ἐλήφθη ἡ προσήκουσα πρόνοια, ὥστε νὰ σκιωθῇ τὸ κατώγειον, καὶ ἐν γένει νὰ καθαρισθῇ προσήκοντως ὅλον τὸ κατὰ τὴν μα. Ὡσαύτως παρετρίβη μετὰ κοινῆς εὐχαριστήσεως, ὅτι ὁ λογιώτερος τῶν ἐνταῦθα ἱερέων τακτικῶς προσερχόμενος εἰς τὰς φυλάκας διδάσκει τοὺς ἐν αὐταῖς καταδικαζομένους καὶ ὑποδίκους τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλὰ ἐντεῦθεν ἡ ἡθικὴ αὐτῶν ὠφέλεια. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν παρετρήσαμεν μετὰ πολλῆς συγκινήσεως τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἀνθρώπους προσερχομένους εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ἀνηκούτης προφυλάξεως, καὶ μεταλαβάνοντες τῶν οὐρανίων μυστηρίων, ἀφ' οὗ προσηγομένως ἐξωμολογήθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἱερέως. Ἐπενεῖται τῶν καλῶν ἔργων, ὅπου ἂν βλέπωμεν αὐτά, ὀφείλομεν νὰ ἐπαινέσωμεν τὸν ἀξιοτίμον Νομάρχην Κυκλάδων Κύριον Π. Παπαδημητριάδην διὰ τὴν φιλάνθρωπον πρόνοιαν, ἣν ἔλαβεν ὑπὲρ τῶν φυλακισμένων καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ φροντισμοῦ περὶ εὐρέσεως καταλληλοτέρου καὶ εὐσυχωροτέρου καταστήματος, ὅπως μὴ ταλαιπωρῶνται ἐν πολλοῖς καὶ ἀνθρώποις λογου τινὸς ἄξιοι, οἵτινες δι' αἰτίας ἀτυχήματος συμβαίνει ἐνίοτε νὰ καταδικάζωνται εἰς φυλάκην, ὡς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνέβη.

— Ἡ Ἐνωσις ἔλαβεν (ὡς λέγει) αἰτίαν νὰ θαυμάσῃ τὴν περὶ τὸ νομοθετεῖν δεινότητα καὶ κλίσιν ἡμῶν, διότι λαβόντες πληροφориάν περὶ τῶν ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων ἀπὸ τινος γυναικάρια, ὡς ἐν τῷ κυρίῳ ἡμῶν ἀρθρῷ ἀναφέρομεν (λέγει ἡ Ἐνωσις) ἐσπεύσαμεν νὰ καταστρώσωμεν τὸ δεινὸν ἐκεῖνο ψήφισμα, δι' οὗ ἀποφαινόμεθα, ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῶσιν αἱ δύο τῆς πόλεως μας ἐμπορικαὶ λέσχαι. Αὗται εἰσὶ τῆς Ἐνώσεως αἱ λέξεις. Ἀλλ' ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν τοιοῦτον εἶπομεν ἐν τῷ περὶ χαρτοπαιγνίου ἀρθρῷ ἡμῶν, οὐδόλως ἀγνοεῖ ὅστις ἀνέγνω τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο, μόνου τοῦ συντάκτου τῆς Ἐνώσεως ἐξαίρουμένου, ὅστις, ὡς καὶ ἄλλοτε κατεδείξαμεν αὐτῷ, ἔχει τὴν δυστυχίαν τοῦ μηδόλως γινώσκειν ἃ ἀναγινώσκει. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ παρὰ σχωμέν ἡμεῖς αἰτίαν τοῦ νὰ θαυμάσῃ ἡ Ἐνωσις τὴν περὶ τὸ νομοθετεῖν δεινότητα καὶ κλίσιν ἡμῶν, αὕτη παρέσχε νέαν πάλιν αἰτίαν τοῦ νὰ θαυμάσῃ ὁ κόσμος τὴν μωρίαν καὶ ἀμάθειαν τοῦ Συντάκτου αὐτῆς, οὐχ ἥττον δὲ καὶ ἄλλων τινῶν ἐντιμῶν ἰδιοτήτων, ἀνακαλυπτομένην, ἐν οἷς λέγει περὶ ἡμῶν, ὕβριζον καὶ ἀσχημονῶν.

τολογήθησαν καὶ 6000 Κιπαιοὶ γεγυμνασμένοι ὑπὸ τοῦ Ῥαϊμάνδου.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὁ Τιπουσαῖβ ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Σερίγγαπατάμης, τῆς πρωτεύουσας του, καὶ ἐρονήθη ἐν τῇ συμπλοκῇ. Τὸ κράτος τῆς Μυσσῶρας κατεστράφη, καὶ τὸ τρίτον τῶν Ἑπερχίων του συνεχωρήθη εἰς τὰς κῆρας τῶν Νικητῶν· τὸ δὲ ὑπόλοιπον παρεχωρήθη εἰς τὸν Nizam, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς συμπαράξου· τὴν ἡμέραν αὕτη τῶν Ἀγγλων, ἐθεωρήθη τοιοῦτω μάλλον γενναιωτέρα, ὅ,τι ὁ πρίγκιψ δὲν συνετέλεσε τόσον πολὺ εἰς τὸν θρίαμβόν των· ἀλλὰ τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1801 ἐκλείσαν μετ' αὐτοῦ νέαν συνθήκην, δι' ἣς τὸν ὑποχρέουν νὰ παρεχωρήσῃ ὅ,τι μόνον τὸ μερίδιόν του ἐκ τῶν κατακτηθέντων τόπων, ἀλλ' ἐπὶ καὶ πολλὰς ἄλλας πλουσίας καὶ πολυανθρώπους ἐπαρχίας. Ἡ ἐταιρεία ἀπ' ἐτέρου ὑπεχρέωθη νὰ συντηρῇ δι' ἐξόδων τῆς τῶν στρατιωτικῶν σώμα, ἐνεκα τοῦ ὁποῦ ἐπεβάρυντο μὲν ὁ πρῶτολογισμὸς τοῦ κράτους· ἀλλ' ἀναδεχόμενη τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην πρῶτ

Ἀλλ' ὡς εἰ μὴ ἤρκει τοῦτο μόνον, ἡ Ἐνωσις ἐφιλοτιμήθη νὰ προσθέσῃ καὶ περιεργόν τι περὶ ἐργον, ὅπως καταδείξῃ ἡλίῳ φαεινότεραν τὴν προεξημένην περὶ τοῦ συντάκτου αὐτῆς ἀλήθειαν. Εἰς τὸ Περὶ ἐργον τοῦτο ἐλέγχει ἡμᾶς ὡς ἀμαθεῖς, διότι προτρέποντες τὴν Κυβέρνησιν νὰ διατάξῃ τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν Ἑρμοπούλεως συμ-βουλευόμεν αὐτὴν ν' ἀφήτῃ ἐλεύθερον τὸν λαὸν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ· καὶ παραπέμπει ἡμᾶς εἰς τὰ ἄρθρα 58 καὶ 76 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, ὅπως μελετήσωμεν αὐτά, καὶ μάθωμεν, ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ὁ λαὸς εἰς τὴν προκειμένην Δημοτικὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ τὸ Δημαρχειακὸν Συμβούλιον, ὅπερ θέλει ἐνεργήσῃ τὴν νέαν ἐκλογὴν τοῦ Δημάρχου. Ἀλλὰ παρακαλοῦμεν τὴν Ἐνωσιν νὰ μᾶς εἰπῇ, τίς θέλει ἐκλέξει τὸ ἐξελεθὲν τριτημῶριον τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου; καὶ ἐὰν τὸ τριτημῶριον τοῦτο δὲν ἀνανεωθῇ, πῶς θέλει σχηματισθῇ τὸ Δημαρχειακὸν Συμβούλιον, ὅπερ θέλει ἐκλέξει τοὺς διὰ τὴν θέσιν Δημάρχου τρεῖς ὑποψηφίους; Αὐτὸ τὸ 58 ἄρθρον, εἰς ὃ παραπέμπει ἡμᾶς, δὲν λέγει ῥητῶς, ὅτι «κατὰ τριετίαν ἐξέρχεται μὲν τὸ ἀρχαιότερον τρίτον, γίνεταί δ' ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ νέων ἐκλογῶν»; αὕτη δὲ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐξ μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἡ ἀναγκαῖως προηγούμενη τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δημάρχου, παρά τινος ἄλλου, ἢ τοῦ λαοῦ, θέλει ἐνεργηθῇ; Καὶ αὖθις δικαιούμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Συντάκτης τῆς Ἐνώσεως ἔχει τὴν δυστυχίαν τοῦ μηδωποιστοῦ γινώσκειν ἃ ἀναγινώσκει καὶ ὑπομονή, ὅταν πρόκειται περὶ φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων, διότι ταῦτα τυγχάνουσι πάντῃ πάντως ἀλλότρια τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ· ἀλλ' ὅταν περὶ Νόμων, καὶ τῆς ἐρμηνείας αὐτῶν, ὅπερ ἰδίως ἐπαγγέλλεται; Λυπούμεθα τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἐν τῷ Δήμῳ τῆς Ἑρμοπούλεως προβάλλονται νῦν ὡς ζητήματα, καὶ ταῦτα ὑπὸ Νομομαθῶν, πράγματα πρὸ πολλοῦ γνωστὰ εἰς τὸν Δῆμον τῆς Ἀνάφης καὶ Σικίνου. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ὑπάρχουσιν ἐν ἡμῖν καὶ ἄνθρωποι, νομιζόντες, ὅτι πρὸς τὸ δημοσιογραφεῖν οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται, ἢ γραφίς καὶ χάρτης· καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἀναγινώσκει τις ἐν τῇ Ἐνώσει τοιαύτας ἀνοησίας, ὅποιας δύναται καταλλήλως νὰ ἐπιγράψῃ «Δοκίμια τοῦ κονδυλίου καὶ τῆς καλῆς μελέτης» ὅπερ συνήθως ἔγραφον οἱ παλαιοὶ Διδάσκαλοι, ὅποτε ἐδοκίμαζον τὰς ὑπ' αὐτῶν παρασκευαζόμενας γραφίδας πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν.

— Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 7 Ἰουνίου ὁ Κύριος Λεωνίδας Ν. Παρασκευᾶς διορίσθη Γενικὸς Πρόξενος τῆς Α. Μ. ἐν Παρισίοις.

— Ὁμοίως διορίσθη Ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Καλοῦτῃ ὁ Κύριος Σπυρίδων Θ. Ῥάλλης ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Κυρίου Νικολάου Μανιάκη.

— Ὁμοίως ἐπετράπη εἰς τὸν Κύριον Ῥιχάρδον Γ. Ῥάλλην νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς Προξένου τῆς ἐλευθερίας πόλεως τῆς Ἀμβούργου ἐν Σύρω.

— Ὁμοίως ὁ Κύριος C. J. A. Kloebe, Πρόξενος τῆς Πρωσίας ἐν Σύρῳ, ἀνεγνωρίσθη καὶ ὡς Ὑποπρόξενος τοῦ Ἀνοβέρου ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἀντὶ τοῦ Κυρίου Ῥιχάρδου Βίλκεν-σων.

— Ὁμοίως ἐπετράπη εἰς τὸν ἔμπορον Κ. Ἰω. Κ. Σαγραντὴν νὰ δεχθῇ καὶ φέρῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Περσίας ἀπονεμηθὲν αὐτῷ παράσημον Α'. τάξεως τοῦ Λεόντος καὶ Πλίου.

— Ὁμοίως ὁ Κύριος Ἰωάννης Lodue ἀνεγνωρίσθη ὡς Πρόξενος τῆς Πρωτογαλλίας κατὰ τὰς Κυκλάδας νήσους, ἔχων τὴν ἐδραν αὐτοῦ εἰς Σύρον.

λαβεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς καὶ ἄλλας ἐπαρχίας, τῶν ὁποίων τὸ εἰσόδημα, ἀναβάνον εἰς 14 ἑκατομμύρια φράγκων, ἐκαρπούτο πρότερον ὁ Nizam. Ὑπεγράψαν τέλος τὸν βασιλέα, νὰ διατηρῇ δι' ἐξόδων του τὴν αὐτονομίαν τοῦ βασιλείου του, συγκεκριμένην ἐξ 9,000 πεζῶν, καὶ 6,000 ἵππων, διοικουμένων ἀπολαυστικῶς ὑπὸ Ἀγγλων ἀξιωματικῶν, οἱ ἑταίρια νὰ διορίξῃ καὶ νὰ πύξῃ κατ' ἀρέσκειάν της ἀπέναντι δὲ τῶν παρεχωρήσεων τούτων, ὑπεχρεοῦντο καὶ οἱ Ἀγγλοὶ νὰ προστατεύωσιν αὐτὸν κατὰ τὰν ἐχθρὸν του.

(ἀκολουθεῖ)

